

Osudový pohled

Léto nás nenávratně opouští, večery jsou cítit vůní dozrávajícího ovoce a podzimní mlhy ohlašují, že podzim se začíná nezadržitelně vkrádat do kraje.

Zazvonil mi mobil. Ahoj Ali, potřeboval bych pro svého kámoše přihlásit auto. Můžeš mi v tom pomoci? Jistě, zněla moje odpověď, jen musíš doložit požadované doklady. To nebude problém, už mají vše připravené, jen jim schází čas. Dobrá, tak se budeme muset sejít, já to projdu a zařídím. Brnknu ti, kdy se sejdeme, zda se ti to bude hodit. OK říkám a už jsem na cestě domů. Franta je už leta můj nejlepší kamarád, na kterého je absolutní spoleh. Byl to dneska náročný den, vyslychali jsme několik pachatelů a tak se každý z nás z oddělení dost zapotil. Domů jsem dorazila když už se začalo stmívat. Jdu do sprchy a přemýšlím, zda jsem udělala v práci vše, co jsem měla, člověk by si sice neměl nosit práci domů, ale co se dá dělat, je taková doba. Uvařím si kafe, namažu chleba sýrem a otevírám nootebok. V mailu mám od Franty zprávu, že by se to hodilo v pátek k večeru, dali bychom si někde všichni věču a pokecali. Potvrzují, že se mi to hodí, zase to bude dobré odreagování a poznám nové lidi, to však ještě nevím, že se mi toto setkání stane osudovým na celý život. Týden uplynul v plném pracovním nasazení a byl tu pátek. Franta volal, zda schůzka platí, že mně vyzvedne večer okolo 17 hodiny a

pojedeme do Poděbrad na večeři. K večeru jsem ve skříni přebrala pár oblíbených kousků oblečení, trochu líčení, oblíbenou vůni a už se ozval domovní zvonek. Franta je tu, jedeme. Cesta do Poděbrad uběhla celkem rychle, pokecali jsme jak žijeme a co je nového. Franta mi sdělil, že na nás budou čekat oba bratři Marešovi, jeho dobří kamarádi, kteří měli nedaleko od našeho města truhlárnu. Zastavili jsme před hotelem Růže. Vešli jsme do hotelu, kde už byli Pavel a Petr Marešovi. Tak Ali, to je Pavel a to je Petr a to je Ali Nová. Při představování Petra, když jsem na něho pohlédla, jako kdyby mnou projel blesk z čistého nebe. Zdálo se mi, že i on to tak měl. Zase jsem jsem si musla říci, že by stál za hřích. Naše oči se setkaly a naše psychika pracovala snad na tisíc procent. Do té doby jsem nic tak krásného nezažila. Ač se to odehrálo sotva pár vteřin, zdálo se mi, že jsme na sebe hleděli snad hodinu. Posadili jsme se a všichni se začali bavit. Dohodli jsme se o slíbených věcech a povídali o všem možném a při tom večereli. Cítila jsem, jak Petrovy oči mně velmi často pozorují a jeho ruce se mně nějak mimochodem snaží při každé možné příležitosti dotknout. Bylo to velmi příjemné, jen jsem nechtěla, aby si toho někdo další všimnul. Nevím, zda tomu tak bylo, ale panovala pohoda, po třetí lahvi dobrého vína jsme si začali tykat. Asi okolo 23 hodiny jsem řekla: Možná, že by se slušelo vrátit se domů, aby čekající rodina nebyla naštvaná. Pavel odvětil: moje žena ví, že mám pracovní schůzku, Petra nikdo nečeká. Frantova žena ví, že se mnou něco zařizuje, známe se spolu již řádku let. Tak Petr je asi bez partnerky, je svobodný, rozvedený, nebo jen jeho žena je třeba v lázních, to jsou otázky, na které nemám odpověď, ač bych ji ráda

znala. Franty jsem se nechtěla ptát. Petr seděl proti mně a já věděla, že myslí na to co já. Neví, zda někoho mám a jak to se mnou je. Nic jsem nenaznačila, nechtěla jsem, nebylo by to nyní vhodné. Rozloučili jsme se s tím, že dám vědět až auto bude přihlášené a nějak si to vyzvednou. Byl to hezký večer, já i Petr jsme tu nastalou noc určitě měli na co myslet. Otázek bylo dost, jen odpovědí málo.

Den za dnem utíkaly, auto bylo přihlášeno a já jsem volala právě Petrovi, neboť jsem věděla proč, líbil se mi, vysoký, vypracované tělo, hnědé oči, tmavé vlasy a příjemné i když ostýchavé vystupování. Moc se neusmíval, jen tak koutkem úst, ale jeho podmanivý úsměv se mi vrýval do paměti, byl kouzelný a přitažlivý. Ahoj Petře, tady Ali, auto je přihlášené, za chvíli jedu tím vaším směrem, tak ti to hodím do firmy, pokud se to hodí. To budeš hodná, odvětil Petr. Budu tam asi do hodiny, když tam nebudeš tak to nechám někde na recepci. Neměj strach, budu na tebe čekat, znělo z mobilu a ten hlas byl plný toužebného očekávání. I já jsem se moc na setkání těšila. Měla jsem chvilku než vyjedu a tak mi život prolétl hlavou, je mi 33, měla jsem jen jeden vážný vztah a jinak tak asi pár kratších, ale nic moc. Rodiče již zemřeli a já jsem měla pouze bráchu a ten už měl rodinu. Takže na světě skoro sama. Kdo ví, jak to bude dál... Ve firmě jsem byla do hodiny. Na recepci o mně věděli a odvedli mně do kanceláře majitele firmy inženýra Petra Mareše, který, jak jsem se později dozvěděla, firmu založil a byl většinovým vlastníkem, další vlastník byl jeho bratr Pavel. Petr se vyučil, udělal dřevařskou průmyslovku a potom vysokou. Byl ctizádnostivý, založil firmu a později přibral i bratra, který měl dřevařskou průmyslovku. Kupodivu jim to klapalo,

firma byla moderní, vše tak nějak promyšlené a vypracované. Viděla jsem řadu firem, ale tato se mi velmi líbila. Petr byl chytrý, skromný, tichý, Pavel byl jeho opakem, trochu poděs, ale s dobrým srdcem a pracant. Recepční zaklepala na dveře kanceláře a vstoupila. Pane Mareš, je tu paní Nová. Ano, pojd'te dál. Ahoj Petře, můj pozdrav mu rozzářil oči, které vše prozradily. Nemohl se mně dočkat, přiznávám, že ani já jeho. Recepční odešla uvařit pro nás kávu, já se posadila do připraveného křesla a Petr prohlížel doklady. Moc děkuji za vyřízení Ali, máš to u nás. Pokud budeš něco potřebovat tak řekni. Jo vlastně Franta říkal, že si budeš po částech zařizovat obývací pokoj, tak řekni a pomůžeme ti s tím. Jsi hodný, díky za nabídku, určitě se ozvu. Zadíval se na mně, já na něho a opět jakoby z nebe sjel blesk. Byl to krásný, příjemný pocit. Očima jsme hltali jeden druhého a trvat to ještě chvílku nevím, nevím... Vyrušila nás recepční s kávou, která okamžitě provoněla celou kancelář. Povídali jsme si a pořád jsme na sebe dá se říci zamilovaně hleděli, jen jsme si to zatím nechtěli nahlas přiznat. Do toho se rozlítly dveře a přišel Pavel. No a mně se nic neřekne, že k nám přijela vzácná návštěva, řekl, usmál se, podal mi ruku a dosedl do křesla proti mně. Petr seděl za psacím stolem a bylo na něm zjevně vidět, že brácha přišel zcela nevhod. Nedalo se však nic dělat. Dopili jsme kávu a já se musela vydat plnit uložené pracovní úkoly, nerada, ale muselo to být. Ani Petrovi se nechtělo nějak se tak narychlo rozejít, ale práce čekala...

Tak jsme se všichni najednou seznámili, poznali a čas plynul

Podzim se rozvinul, přšelo, mlhy, občas sněžení, zkrátka čas, že bys psa nevyhnal, natož denně se donutit za tmy vstát a jít do práce a z práce též za tmy. No hrůza, ale je to život. Práce bylo dost a dost, do toho „čtyřicetadvacítky“ pak 2 dny volna. Zkrátka občas zavola Petr jak se mám a tak, ty řeči nic neříkající, ale asi oba jsme byli rádi, že se alespoň slyšíme, jen ani jeden z nás nechtěl nebo se bál udělat ten první krok. Já jsem se snažila, zjistila jsem co se dalo o Petrovi. On tolik šancí neměl a tak to měl chudák těžší, měl tedy více otázek, na které neznal odpovědět. Nejdřív se Petr ptal Fandy, zda něco neví, Fanda mu sdělil, že se mne na tyto věci neptá a tak neví. Petr pak pověřil bráchu, aby rozhodil sítě a zjistil, zda jsem volná, což i později přiznal. Nebylo možno co zjistit, protože já jsem si hlídala své soukromí a tak téměř nikdo nevěděl, zda mám či nemám přítele a ta, co to věděla, že jsem volná, mlčela jako hrob. Občas volal Pavel, zda už jsem se rozhodla s tím nábytkem, nebo zda mám chvilku na kafe. Nechtěla jsem se s ním někde ukazovat, ne proto, že byl ženatý, ale bylo by to asi Petrovi líto, pokud by se to dozvěděl a to já bych hrozně nerada. Proto jsem řekla, že pokud chce na kávu, může přijít ke mně do kanclu. Dali jsme si kávu, trochu pokecali a zase se rozloučili. Nějak ten čas utekl jako voda a byl tu prosinec. V práci byl vánoční večírek, řada kluků se tradičně ožrala a někteří řešili se mnou životní situace, měla jsem z večírku manželskou poradnu, snad proto, že jsem na oddělení byla jediná ženská. Bylo to tak každý rok a tak jsem byla už zvyklá na to, že něco pojím, dám si sklenku vína a pak s někým kdo má obvykle 1-2 promile alkoholu řeším proč žena nevaří, někde se courá ,asi má milence, v horším případě docházelo i

na postel. To byl právě ten okamžik, kdy jsem se odebírala k domovu. Ráno jsem se vyspala a začala příprava na adventní úklid. Byla jsem pilná a vše jsem zvládla dokonale a rychle. Nový byt, který jsem si zakoupila a bude již doplacen, byl vánočně vyzdoben. Jen ta představa, že budu další vánoce sama, mně naháněla hrůzu a smutek. A bylo tu zase pondělí a další pracovní týden. Věděla jsem, že 22. prosince budu mít čtyřicet dva dní a další den volno a potom už bude Štědrý den. Do práce půjdu až 29. prosince. Sloužím Silvestra noc a Nový rok den. Je to tak již několik let, protože nemám děti, nemám přítele a tak sloužím za kluky. Oni mi to zase vynahradí v průběhu roku. Nestěžuji si, alespoň nejsem sama. Něco dobrého si v práci připravíme - ovar, nealko pivo, trocha cukroví a dáme pokec. Pokud ovšem něco nevylítne a jedeme...

Okolo 20. prosince mi zvoní mobil. Pavel. Co zase ten poděs chce, mám moc práce a na kávu nemám čas. Ahoj Ali, prosím tě, nedala bys oběd. Nedala pravím jsem zasekaná, blíží se konec roku, lhůty běží a je toho moc. Hele já s tebou musím nutně mluvit, je to moc důležité, zvládla bys rychlé kafe u tebe? Protože kolega byl na školení, ač nerada, svolila jsem. Pavel byl u mě za malou chvíli. Musela jsem si pro něj ke vchodu a to už nevydržel a sypal slovo za slovem, že to s Petrem není k vydržení, že je nesoustředěný, že na něj mluví a on mu za chvíli řekne co že jsi to chtěl, doma se nalejvá whiskou, přijde k rodičům a sedí a kouká, jak se říká do blba. Když jsem se ho ptal co mu je, řekl, že se do tebe bezhlavě na první pohled zamiloval, nemůže spát, pořád na tebe myslí, protože neví, zda jsi volná, nebo zda bys s ním vůbec chodila. No znáš to. Už se z toho

zblázním řekl, vše je na mně, on je k nepotřebě. Tak jak je to s tebou? Hele Pavle povídám, balíš mne ty nebo Petr? Pokud se rozhodnu něco říci tak jemu, ale není to tak jednoduché. Slíbím ti, že do Štědrého dne mu zavolám a řeknu co a jak, aby se netrápil. Jen mu prosím neříkej, že jsem tu byl. Neboj neřeknu Pavle. Popřáli jsme si hezké vánoce a rozloučili se. Pavel evidentně nebyl rád, že nevyzvěděl co chtěl, ale trocha tajemství přeci neuškodí. 22. prosince jsem měla výjezda. Byl klid, až to nebylo normální, což mohlo být také předzvěstí, že se potom v noci nezastavíme. Krátce po sedmé hodině večer jsem vzala mobil a vyhledala jsem spojení na Petra. Zmačkla tlačítko a čekala. Mareš, ahoj Ali, rád tě slyším, děje se něco? Ale ne Petře, já jen že to sice nerada dělám někomu popřát po telefonu, ale už to nestihnu osobně, sloužím, zítra budu spát a pak je Štědrý den. Tak jsem ti alespoň takto chtěla popřát hezké vánoce. Jsi hodná i já tobě přeju a co budeš dělat o vánocích. No to víš, my holky svobodný a nezadaný – na toto slovo jsem dala v hlase zvláště důraz- to bude zase jako každý vánoce, přijdou emoce a i na slzičky dojde. Na Hod Boží jdu k bráchovi a potom budu jen vegetit. Nešla bys někam na kávu? Ale já nerada o vánocích někam chodím, nevadilo by ti, kdybys přišel na tu kávu ke mně asi tak okolo jedné hodiny? Dáme kávu, nějaké víno, něco dobrého uvařím a pokecáme. Jo to rád přijdu, jeho hlas zněl tak nějak radostně, uvolněně. Protože v telefonu hltal každé mé slovo, jistě postřehl, že jsem hlasem kladla důraz na slovo nezadaná. Myslím, že v tu chvíli trocha trápení z něj spadlo. Sice nezadaná, ale bude mně chtít, byly jeho další otázky, na které nebyly odpovědi, jen malá naděje byla ve vánočním pozvání. Protože mně

volali z operačního, musela jsem ukončit hovor. Popřáli jsme si krásné vánoce a rozloučili se.. Do rána byl klid, byla to dobrá předvánoční služba. Druhý den jsem se vyspala, došla koupit kapra, udělala bramborový salát, nastrojila stromek, dokončila výzdobu bytu a mohly začít vánoce. Jo volal zase Pavel, musel mi oznámit, že Petr má bezva náladu a co že jsem mu to řekla, že se tak změnil a že je zase v pohodě. Nic jsem mu neřekla, jen mezi řečí jsem řekla, že jsem nezadaná a dál, ať ti to řekne sám, pokud to uzná za vhodné. Naléhal, jako malej kluk, abych mu řekla co ještě bylo, ale měl smůlu. Jemu však budu brzy vděčit za to, že za mnou přijel a řekl mi o Petrovi jak se kvůli mně trápí. Kdo ví, třeba by to všechno bylo jinak, kdyby nebyl prima bráchou. On totiž odstartoval další etapu mého i Petrova života. Nemohla jsem se dočkat, až bude druhý svátek vánoční, co mi asi přinese za překvapení i to bylo tento rok pro mě mým tajným vánočním přáním, kéž by se splnilo. Byl Štědrý den, krásně sněžilo, trochu mrzlo, zkrátka pravá vánoční pohoda. Dopoledne řada telefonátů s vánočním přáním, takže než jsem se nadála, bylo odpoledne. Večer jsem šla na půnoční, mám ráda tu varhanní hudbu, vyvolává ve mně pocit, že někam patřím, že něco mohu dokázat. Má magickou moc a snad celý rok se z tohoto zážitku nabíjím. Na půlnoční bylo i dost mých kolegů s manželkami a tak po mši jsme se sešli u nás na svařáčku a poklábosili až do tří hodin. Druhý den pro mě přijely bráchovy děti a jela jsem na vánoční návštěvu do jeho rodiny. Jako každoročně to bylo milé posezení, plné smíchu a vzpomínek. Pozdě večer jsem se vracela šťastná a spokojená domů a byla jsem ráda, že z rodiny mi zbyl alespoň brácha a jeho rodina,

kteřá je moc fajn. Dala jsem sprchu, nalila si sklenku vřna a při mihotavém vřnočním osvřtlení jsem hledřla z okna na starou řast mřsta, na niř padal jiskřivý snřh. Honily se mi hlavou vzpomřnky na mřj život, na mř vztahy. Jen jeden střl za to, Vojta. Nebyl sice tak přitařlivř jako Petr, ale pro mř byl v tř dobř ten nejlepřř, miloval mnř a jř jeho, byl na mnř hodnř, milř. Vystudoval třř vysokř školy, ovlřdal přt jazykř, mřl velkou firmu s pobočkama po celřm svřtř. Firma byla řspřřnř, od toho se vyvřjely i jeho finanční mořnosti. Neustřle mnř nřjakřmi dřrky rozmazloval. Nebyla jsem na to od rodičř zvyklř, byla jsem z toho vcelku nesvř. Nechtřl si to nechat vymluvit, ale přeci jen přřsun dřrkř omezil. Dalo by se řřci, ře velmi dobrř partie, jen jedna vřc, kterř přinřřela do vztahu mřřčky, pozdřji mřrky ař bouřky byla jeho chorobnř řřrlivost, nelřčenř a dosti v pokrořilřm stavu. Snařila jsem se to řřit přes kapacity v oboru, ale jejich verdikt byl stejnř – dř se to zmřrnit, ale uř ne vylřřit. Bylo mi z toho smutno, protože dřky třto stinnř strřnce jsem Vojtu dvakřtř opustila, i kdřř jsem se zase vrřtila, urřitř ne kvřli penřzřm, ale bylo mi ho lřto, střskalo se mi po nřm a tak nřjak jsem ho nechtřla nechat bez pomoci. Vřdy po nřvratu to bylo nřjakou rřznř dlouhou dobu zase krřsnř, ale potom pozvolna se to vřcelo do znřmřch koleji. Po osmi letech jsem se odstřhovala nadobro. Přl roku jsem se k tomu odvařovala. Nebylo to pro mne jednoduchř, celř rok mnř pak trvalo, neř se mi přestalo střskat po jeho nřruři, po jeho polibcřch, po životř s nřm, ale řřrlivost je nemoc a chorobnř řřrlivost je ubřjeji a nedř se trvale s řlovřkem řit i kdřř ho ze srdce milujete, protože mu nikdy dostatečně nevysvřtlřte, ře milujete jen a jen jeho. Konec vztahu

nebyl zrovna pěkný, Vojta byl i hospitalizován, jeho nemoc se díky stresu rozjela. Jezdila jsem za ním do léčebny až do doby, než ho pustili. Chtěli to tak doktoři. Věděl, že to mezi námi nebude již jinak, je definitivní konec našeho vztahu. Zůstala jsem ale jako nejvěrnější přítel na celý život. To ho trochu postavilo na nohy. Později, když už byl nějaký čas doma, jsme se sešli, v klidu si vše vyříkali a zůstali jsme nejlepšími kamarády. Vojta mi vždy volal, když měl nějakou známost a svěřoval se mi se všemi potížemi. Neměl to díky nemoci jednoduché a tak střídal partnerky jak na běžícím páse, protože zlatokopek je dnes kolem nás fůra. Vždy měly přednost peníze před upřímným vztahem a láskou, žádná mně nemilovala jako ty, ty jsi nastavila laťku a žádná se ti nevyrovnala mi říkal. Tak raději zůstanu sám. Když jsem si nějak po roce srovnala život do kolejí, které mně vyhovují, měla jsem pár vztahů, ale to se snad ani vztahem nedalo říci. Nějak ve mně nic nezanechaly. Tak jsem se smířila s tím, že už asi budu navždy sama, nebyla jsem typ, že bych hledala chlapa kvůli posteli. Musím k tomu mít vždy nějakou náklonost, lásku a tak vše co k tomu patří. Bylo už dost pozdě a tak jsem šla spát. Musela jsem se na ten den „D“ dobře vyspat. Ráno bylo všude plno sněhu, nechtělo se mi z postele. Dlouho jsem stála ve sprše, abych se probudila. Pak to ale vše začalo lítat, připravit občerstvení, víno, naložit maso a tak. Zvládla jsem to dokonale a rychle. Trochu jsem se upravila a čekala. Po jedné hodině se ozval domovní zvonek. Přišel Petr. Přinesl mi nádhernou kytici růží a velkou bonboniéru. Pojď dál, zvu ho do svého bytu. To je Ali pro tebe. Ta je nádherná a budeme mlsat? No jsou vánoce, tak si to můžeme dovolit. Posad' se, vyber si místo, co si dáš?

Kafe, víno, pivo. Jsem tu autem. Tak kafe a potom nealko. Dobrá. Jdu uvařit kávu, přinést chlebíčky, buráky a nějaké mňamky na stůl. Pak usedám naproti Petrovi a začínáme si povídat. Jaké byly vánoce a tak. Čas rychle ubíhal a už se pomalu setmělo. Neustále mně svýma hnědýma očima doslova rentgenoval, snažil se mně trochu dotýkat, jeho hlas zněl velmi mile, ve vzduchu byla cítil vůně jeho luxusní kolínské, lásky, něhy a milování. Najednou, snad to osud chtěl, se Petr polil vínem, červeným. Sundej kalhoty, tričko, vyndež obsah kapes a já to dám ihned přeprat. Půjčím ti bráchovo domácí oblečení. A tak se stalo. Najednou stál přede mnou v domácím oblečení po bráchovi, vypadal až k smíchu, přitáhl mně lehce k sobě a řekl: Ali je to láska na první pohled, miluji tě, nedokážu si život bez tebe představit. I já jsem mu vyznala lásku. V tom setmělém bytě, kde problikávala vánoční světýlka jsme se objímali a líbali. Teď musíš zavolat bráchovi, aby ti přivezl náhradní oblečení nebo budeš muset vzít za vděk mojí pohostinností a zůstat než věci uschnou, tudíž asi do rána. Usmála jsem se a už dopředu jsem znala odpověď. Nezmýlila jsem se. Bez váhání souhlasil. Jsem rád, že jsi mi to nabídla, rád tu zůstanu. Byla to krásná vánoční noc, plná lásky, něžností, milování téměř až do rána. Ani druhý a další den Petr ode mě neodešel, jen si dojel k sobě pro věci a tak nějak se ke mně tiše nastěhoval. Dohodli jsme se, že roky plynou nějak rychle a není čas na nic čekat, každý jsme měli už nějaký ten rok, já 33 a Petr 40 na krku. Začalo nejkrásnější období mého života. Na Petrovi bylo vidět jak je spokojený, plný lásky, něhy, neustále mně hladil, kde mohl mně políbil, pořád jsme si povídali o nás, našich životech, došlo i na na

naše vztahy. Jeho poslední nebyl zrovna moc dobrý, chtěla ho vydírat, že s ním čeká dítě, ve skutečnosti, i když s ním chodila 5 měsíců, si dítě uhnala někde na diskotéce, nebo bůh ví kde, kam odcházela, když ji Petr našťval, že nechtěl plnit její finančně náročně požadavky jako měsíční dovolenou na Bali, drahý šperk, terenní automobil a tak, zkrátka vyloupila se z ní zlatokopka. DNA však potvrdila, že Petr nelhal. Otcem dítěte nebyl. Byl ale z toho dost zničený a od té doby se do sebe uzavřel a zůstal sám. I já jsem povídala, jak můj život plynul ve vztahu s Vojtou, a jak jsem odešla jen s věcmi, které jsem si přistěhovala. Ve vile zůstaly šperky za víc jak milion a drahé šaty od předních návrhářů, zlatá kreditka, klíče od terenního vozidla. Nejsem zlatokopka, řekla jsem a to si pamatuj. Díval se na mně a nevěřil, že to myslím vážně, že by o tom jen na okamžik měl zauvažovat. Dával mi najevo, jak je se mnou šťastný, jak mně miluje. Oplácela jsem mu stejnou měrou, stál za to, pomáhal mi, chodili jsme na procházky jezdili na výlety, povídali si, prostě tak, jak by to v životě mělo chodit.. Noci byly plné vášně, milování, bylo nám krásně, jako těm, kteří do svého vztahu dávají všechnu svoji lásku...

Dny ubíhaly, nastalo jaro a blížil se duben, kdy Petr bude slavit čtyřicáté narozeniny. Přemýšlela jsem o oslavě a o dárku. Jednoho dne přijeli kolegové z venkovního šetření a již od dveří volali: Ali těš se budeš mít doma krásnou jarní kytici. Viděli jsme tvého přítele, jak s ní nasedal do auta. Těšila jsem se, ale ne na kytku, ale na Petra. K večeru jsem přišla domů zcela vyčerpaná a unavená, od dveří jsem prohlédla očima místnost a kytka nikde. V tu chvíli mi ale vůbec

nešlo o kytku, ale o to, komu byla tedy určená? Nemohla jsem uvěřit, že by se osud opakoval? Pořádně jsem ani neodpověděla na pozdrav a šla rovnou do sprchy, kde jsem se vzpamatovávala. Zase budu ta hodná a blbá, já mám teda smůlu na chlapy. Slzy mi tekly takovým proudem, že určitě předčily tekoucí vodu ze sprchy. Nedalo se to zastavit. Jsi v pořádku zvolal zvenčí Petr. Ale jo, jen mi to chvílku ještě bude trvat. Osušila jsem se a vyšla ven. Děje se něco Ali pravil Petr, máš červené oči, jako kdybys plakala? A mělo by? Odvětila jsem. Já myslím že ne, dodal. No já to vidím jinak odvětila jsem. Petře, položím ti jednu otázku, koho miluješ víc než mně? Co to je za otázku, přeci víš, že jsem do tebe zamilovaný, z celého srdce tě miluji a žádná jiná není. Tak takhle ne, dodala jsem, pro koho byla ta krásná kytka z rána? No, ty teda máš ale informace. To víš, to mojí kolegové, byli venku a viděli tě. Byla pro naši recepční, dnes má narozky, k výplatě dostane ještě pětikilo tak je to ve firmě zavedeno. Nevěřím a ty víš proč. Jasně, vím kam míříš. Již v jednom vztahu jsem zažila, že jednou jsem nedostala avizovanou kytku a za 14 dní na to ani avizovaný parfém, obojí nakonec skončilo u podstatně mladší slečny, jak moji kolegové vypátrali, protože nesnesli, že by mi mohl někdo ubližovat. A byl konec vztahu – nevztahu. To Petr věděl z mého vyprávění. Já byla tak rozhozená, že mi nemohl v tu chvíli nic vysvětlit, ač se snažil, co mohl. Ať si zbalí věci a odejde, pomyslela jsem si, byla jsem na dně. Zase problémy, bezesné noci a do toho moře práce. Odešla jsem bez rozloučení do ložnice a brzy jsem usnula. Ráno mně Petr vzbudil když odcházel do práce, letmo mně políbil a jen řekl: nikdy bych ti nelhal, miluji tě, nemohu bez tebe žít

a ty to nějak nechceš pochopit. Je mi to moc líto. Zkusím ti to během dne vysvětlit, pokud budeš chtít, tak to jistě pochopíš. Pohládl mne a odešel. Najednou jsem cítila, jak ho hrozně miluji, jak je mi po něm smutno a začala jsem přemýšlet, zda jsem mu nějak neukřivdila, jeho oči byly ráno hodně smutné, výraz ve tváři byl strhaný, později mi řekl, že skoro celou noc nespál. Vstala jsem a odešla do sprchy. Trochu jsem smyla alespoň na chvíli ty starosti a problémy, oblékla jsem se a vyrazila do pracovního procesu. Zase bylo hodně práce, jako v poslední době celkem denně. Najednou mi pípnul mobil. Přijata MMS, kde byly fotky ze včerejší gratulace recepční. Včetně kytky na pracovním stole recepční, tam byli oba bratři a nejen oni i s recepční vyfoceni jak ji gratulují. Fotky byly nezvratitelným důkazem toho, že nelhal a já ho podezírala, cítila jsem se hrozně, moc jsem mu ublížila. Co si bude asi myslet. Vzala jsem mobil a napsala SMS omlouvám se, promiň, odpusť. Nějak jsem to včera nedala. Miluji tě, pa Ali. Asi za hodinu zvonil mobil, Petr. Miluji tě, jsem rád, že se to vyjasnilo, chci tě vzít na oběd, půjde to? Nepůjde, je to dneska mazec. Tak přijedu alespoň na parkoviště, přivezu ti jídlo a alespoň na pět minut tě musím vidět. Souhlasila jsem. Už jsem se nemohla dočkat až ho uvidím a spočinu v jeho náruči, kdy on mně bude líbat, hladit a říkat slova, která se tak krásně poslouchají... Dorazil i s jídlem a bylo to zase krásné.. jen krátké a já musela zase zpět. Večer byl ale náš, zase skoro až do rána jsme se milovali, říkali ta slova, která snad nikomu nezevšední a která jsem nejen já tak ráda poslouchala, uvědomila jsem si, jak strašně se mi po něm stýská a že si neumím představit bez něj žít, miluji ho.....

Začaly přípravy na oslavu narozenin v místní hospůdce. Pozvaných je včetně rodiny asi 30 hostů. Bude guláš a švédské stoly, zákusky a pití. Termín se blížil a v práci to houstlo. Zjistila jsem, že nevím zda budu moci dorazit, což jsem se neodvážila ani říci nahlas. A šéfem jsem se dohodla, že když bude nejhůř, vypadnu asi na dvě hodiny a potom se zase vrátím. To mně uklidnilo, protože bych mu to nemohla udělat. Moc se na to těšil a já myslím, že hlavně na to, že tam budu já. To i nakonec přiznal Pavel. Dárky jsem měla připravené. Jen jsem měla trochu trému, protože tam budou jeho rodiče a Petr mně chce představit. Tyto situace přímo nesnáším, ale musí to jednou být. Nastal narozeninový den. Od rána já makala v práci a ostatní připravovali oslavu. Mobil skoro každou chvilku zvonil, jestli určitě přijdu, zda to stihnu a tak. Uklidnila jsem Petra, že dorazím, jen to nebude v půl čtvrté, ale asi mezi pátou a šestou. Nedalo se nic dělat, služba je služba. Po čtvrté se nějak vše uklidnilo a šéf mi sdělil, že mám povolen odchod do rána. Byla jsem mu vděčná. Odjela jsem domů, sprcha, připravené oblečení, vybrala jsem tmavě modré společenské kalhoty a krajkový vršek. Měl rafinovaný výstřih, takže bylo i nebylo vidět to nejhezčí. V něm jsem se cítila moc dobře. Trochu malování, vůně nakonec, dárky a vyrazit. Petr byl nervozní, stále mně chodil vyhlížet před hospůdku, Pavel ho uklidňoval, že když jsem slíbila že přijdu tak určitě přijdu. Ale marně, přál si, abych byla na jeho oslavě a já to nemohla stihnout. Přijela jsem v půl šesté, zrovna venku hlídkoval Pavel. Byl rád, že jsem tu. Tak pojd', už se všichni těší a ty víš, kdo nejvíc. I já jsem jsem se těšila.. Jak jsme vešli do sálu, Petr mi vyšel naproti. Moc ti to sluší a už vidím, že

všichni budou koukat jinam jen ne do tvých očí. Ale přeci by jsi nežárlil Petře, víš, že to všechno patří jen a jen tobě a to snad musí pro tebe být dobrý pocit ne zašeptala jsem do ucha. Usmál se a krásně mně políbil a v tom polibku bylo tolik něhy, že kdyby to jen trochu šlo, šla bych někam úplně jinam a milovala bych se s ním až do rána. Ale nešlo, došlo na představování, rodiče už byli staří ale milí. S Pavlovou ženou jsem již dříve byla představena. Proběhlo to dobře. Popřála jsem Petrovi, předala dárky, dlouze jsme se políbili a do ouška jsem zašeptala , že další přání bude v ložnici. Už nyní jsem se těšila a Petr, ten kdyby mohl, tak by ukončil oslavu a šli jsme domů a tam....

Zatím jsme si šli ale zatancovat. Zrovna hrály nějaké ploužáky, tak jsme si to užili. Žádný dárek dnes se nevyrovná tobě a tvé přítomnosti, jsem moc rád, že jsi tu se mnou, hladil mně, líbal a hudba tak nějak hrála zdáli a my jsme v myšlenkách byli hodně, ale hodně daleko a bylo tam moc krásně....

Oslava skončila po půlnoci k plné spokojenosti všech. Ještě jsme se dohodli, že rodiče a bratr s rodinou přijdou zítra ke mně, dojíme jídlo z oslavy a nějak si uděláme hezké odpoledne a večer. Byla to dobrá volba. Jsem ráda, že se oslava povedla. Naskládali jsme dárky do auta, ti co nepili je odvezli k Petrovi domů, nás potom do mého bytu. Tam s Petrem jsme si užívali radostí života až do rána a že to bylo moc krásné, to nemusím ani líčit, noc jakoby nechtěla skončit a my jsme měli v sobě tolik lásky, že jsme se milovali až do úsvitu. Druhého dne jsme na třetí hodinu připravili pozdní oběd pro rodinu. Sešli se všichni a vládla dobrá nálada. Jen Petr se mi zdál tak nějak

nesvůj, přemýšlela jsem, zda jsem něco neřekla nevhod, nebo něco špatně neudělala. Na nic jsem nepřišla. Tak jsem se bavila se všemi a tvářila se, jako by se nic nestalo. Před pozdním obědem Petr nalil aperitiv, že si připijeme ještě jednou jako nejbližší rodina na jeho zdraví. Vstal, pozvedl sklenku, dlouze se na mně podíval a řekl. Dnes je můj slavnostní den, mám pro vás všechny také jedno překvapení. Přišel ke mně poklekl a řekl. Miluji tě moje Ali z celého srdce, chci s tebou žít až do konce svého života. Vezmeš si mně? Vyndal z kapsy vínovou krabičku a otevřel ji. Byl v ní zásnubní prstýnek. Vyndal ho z krabičky a nasunul na prst. Byl to kroužek z bílého zlata se čtyřlístkem a uprostřed byl malý diamant. Nádhera. Celá rodina byla v němém úžasu. Do očí se mi hrnuly slzy. Dostal jsi mně Petře, ty víš, že i já tebe miluji z celého srdce a chci s tebou být do konce mého života. Vezmu si tě. Rodina tleskala a gratulovali nám. Rodiče byli šťastni, když po dlouhé době viděli spokojeného, šťastného a hlavně zamilovaného syna a i já jsem se jim evidentně líbila. Slíbili jsme si, že do roka a do dne bude veselka. Už nyní se všichni těšili. V pozdním večeru jsme se všichni rozloučili. Ještě dlouho jsme s Petrem seděli na terase v objetí, povídali si, hladili se a líbali, romantika jako z krásného filmu. Do rána jsme v ložnici nechali vzájemnou láskou rozeznít naše těla, bylo to úžasné spojení mysli a těl v jeden celek....Druhý den jsme se šli projít do přírody a trochu naplánovat náš další život. Petr měl totiž kousek od firmy nový krásný dům a jen čekal, až jeho vyvolená, která bude paní domu, ten dům zařídí podle jejích představ. Ale žádná na tuto počtu nedosáhla, protože jak říkal Petr, vždy jsem byl až na druhém místě. Věci a

peníze to byl pravý důvod lásky. Tak než se abonentky na sňatek stačily rozkoukat, byl konec lásky a tím i jejich plánům. Z procházky jsem si s Petrem dům prohlédla a začali jsme plánovat. Zařízení domu, svatbu. Tu se na mně Petr obrátil: Miluji tě a chtěl bych s tebou dítě a ty? S odpovědí jsem neváhala: Budu šťastná, když budeme mít spolu dítě a budeme rodina. Dohodli jsme se, že už nejsme tak mladí, abychom na něco čekali, že se o miminko budeme po lékařské kontrole pokoušet. Když to bude kluk vyberu jméno já, když to bude holčička, vybereš jméno ty Petře zašeptala jsem.. Ani na vteřinu jsem pak neváhala: Počítej s tím, že kluk bude Petřík a Petr odpověděl: pokud to bude holčička, bude to Alinka. Bylo prozatím ujednáno. Ještě jsem musela ke svému kamarádovi Pepovi na gyndu, zda jsem v pořádku a můžeme se pokoušet o miminko. Můžete začít, řekl Pepa a jak řekl, tak jsme činili. Byly to krásné noci a to nejen noci, ale každé volné chvíli, kdy nám spolu bylo dobře. Po třech měsících mi začalo být nějak zle. Nezdálo se mi, že bych byla těhotná, ale test ukazoval že ano. Šla jsem na kontrolu a Pepa potvrdil, že jsem tři měsíce v jiném stavu. Byla jsem šťastná. Jen musím dořešit práci, nemohu lítat po nocích a sloužit dlouhé směny. Vypsal mi průkaz a já jsem šla domů. Uvařila jsem Petrovu oblíbenou večeři, dala chladit dobré víno a čekala až dorazí. Byl již večer, když Petr přišel, měl hodně práce. Navečeřel se a já řekla: Petře, prosím, sedni si ke mně, musím ti něco říci. Podíval se na mně těma svýma hnědýma očima a byl celý nespůj. Stalo se něco? Stalo, řekla jsem, vzala jsem mu ruku a položila na mé břicho, je tam naše miminko už tři měsíce. Přivinul mně k sobě hladil mně a líbal a líbal. Jsem šťastný

jako nikdy v životě, a já jsem byla s ním. Dohodli jsme se, že si pohlaví dítěte necháme říci, ale pro ostatní to bude překvapení a musí to respektovat. Petr mně obskakoval, nechtěl abych nic dělala ač jsem mu vysvětlovala, že nejsem nemocná, ale jen těhotná. Bylo to krásné období. Období plné lásky, vzájemného pochopení, plánování, stěhování do nového domu, zařizování. Protože jsem už nechodila do práce, měla jsem dost času a zařizováním nového domu jsem si krátila čas mezi kontrolami u lékaře.. Dítě se vyvíjelo dobře. Pepa gynekolog mi řekl. Chceš vědět co se narodí, už na ultrazvuku je to poznat. To víš že jo. Bude to kluk, pravil. Byla jsem šťastná, věděla jsem, že je to pokračovatel rodu Marešových a navíc třetí Petr v rodině, Pavel měl dvě holčičky. Odešla jsem z nemocnice, šla jsem domů a zase se těšila, až Petr přijde. Když jsem mu sdělila, že budeme mít Petříka, vyhrkly mu slzy, rozplakal i mně. Byli jsme oba nevášně šťastni, že budeme rodina, jen aby až do konce bylo vše OK. Plánovaný porod byl měl být z kraje roku, tedy pozdní vánoční dárek. Čas ubíhal, Petr udělal krásnou bílou postýlku a nejen tu, ale i peřinky jsme museli schovat, abychom neprozradili, že čekáme miminko a bude to kluk. Utajovat se nám vše dařilo, neboť to, že čekáme miminko jsme všem chtěli říci až na svatbě, kterou jsme naplánovali na září.

Chtěla jsem si splnit svůj sen a vdát se na zámku Vranov nad Dyjí, kam jsme s rodiči jezdili o prázdninách a mít jen rodinnou svatbu. To mi Petr beze zbytku splnil. Až se dítě narodí, tak potom udělat s

kamarády a přáteli velkou hostinu. V krásný, poslední zářijový den, v šatech jako princezna, s hudbou Ave Maria mně oválným sálem zámku vedl můj bratr po vínovém koberci k oddávajícímu. Vitrážemi proudily do sálu paprsky podzimního slunce a já měla pocit, že se něco magického stane. Před oddávajícím čekal Petr, již z dále jsem viděla jak je dojat, jak čeká až budu stát po jeho boku a už budu jen a jen jeho i podle jména. Dal mi krásnou kytici bílých růží, kde v prostředku bylo růžové poupě. Byla neskutečně krásná. Když jsem zůstala stát vedle Petra, zdálo se mi, že odněkud z nebe mezi těmi slunečními paprsky, se na mně rodiče dívají a jsou velmi šťastni. Byla jsem i já, Petr jen zářil, nejraději by mně už líbal. Projev byl krátký, ale upřímný. Naše ano zněla tiše, ale bylo v nich tolik lásky a pravdy o nás. Obřad byl v rodinném kruhu, Pavlovy holky byly z nevěsty celé divé. Po obřadu jsme udělali několik fotek a odebrali se do penzionu, který byl malý, a proto celý zarezervovaný jen pro nás, na celý den a noc. Byla to krásná rodinná svatební pohoda, knedlíčková polévka, klasická domácí svíčková a dortíček. Před obědem nám všichni popřáli, abychom byli šťastni. S Petrem jsme vstali a Petr řekl: chceme vám také něco říci, Ali je těhotná, budeme mít v lednu miminko. Víme co se narodí, ale jen my dva, pro vás ostatní to bude překvapení v den porodu, a proto to respektujte. Souhlasili. Všichni se začali těšit na miminko, i holky od Pavla se kupodivu těšily víc na miminko než na vánoce a to bylo co říci. Petrovy rodiče byli spokojení, bylo to na nich vidět, že se jim splnilo přání, Petr má hodnou ženu, je šťastný a dočká se i miminka. Měl totiž děti moc rád, Pavlovy holky po něm šlely. Svatba se vydařila, do pozdních

nočních hodin jsme zpívali všechny žánry písní, tančili a bylo to moc fajn. Mezi svatebními dary byl i dar Vojtův. Byla to obálka s dopisem pro nás oba a šekem na sto tisíc na svatební cestu. V dopise stálo: Ali, jak jsem ti při tvém odchodu, který byl už navždy, řekl, až se budeš vdávat, zaplatím ti svatební cestu. Tak tímto dárkem činím. Zůstaň taková jaká jsi, milá, příjemná, láskyplná, miluj Petra, alespoň tak, jako jsi milovala mně a stůj jsi za svým. Petře, Ali nikdy nebyla zlatokopka, když ode mě odešla, nechala zde dary, které jsem jí dal, šperky, šaty za víc jak dva miliony korun. Která by to udělala. Miluj ji, můžeš se na ni spolehnout, nezradí tě, ale tvrdě bude trestat, pokud bys ji podvedl. Odejde a až ji ztratíš, tak zjistíš, co jsi ztratil, ale bude to již napořád a tobě zbydou jen oči pro pláč. Na to dbej. Dopis mně dojal, ale i Petra, už s Vojtou pracovní spolupracoval, Vojta chodil k nám, Petr věděl, že se mi se vším svěřuje. Věděl však že miluji jen jeho a tak mně trochu škádli slovy: žárlím jen trochu, někdy trochu víc a potutelně se usmíval. Snažila jsem omezovat Vojtovy návštěvy na minimum a raději věci řešit hodinovými telefonáty. Petr mi věřil a já jsem nechtěla toho zneužívat. Svatební pokoj pro nás byl romanticky vyzdobený - plný růží a jen my dva. Svatební noc i v mém požehnaném stavu byla nádherná. Téměř do rána jsme oka nezamhouřili, jemně jsme se milovali, vyznávali si lásku, povídali si a zase znovu a znovu. Bude na stáří na co vzpomínat, řekl Petr a já nemohla jen souhlasit. Chtěla bych, aby to po celý náš život bylo jako dneska, což se mi jistě nesplní, ale alespoň tak na padesát procent bylo moje přání.

Podzim se překulil a nastal adventní čas. Čas úklidu, zdobení domu. Jednoho dne jsme v Petrem vzpomínali, jak to bylo před rokem. Až nyní jsem mu přiznala, že loni před vánocemi mně navštívil Pavel a řekl mi, jak je smutný že neví zda někoho mám, nebo zda bych s ním chodila. Řekla jsem mu, že může být pyšný na to, jakého má prima bráchu, nebýt jeho, kdo ví, jak by to dopadlo. Byl překvapený, zavolal bráchovi ať vezme ženu, holky dá hlídat mámě a přijdou k nám. Je to důležité. Dorazili, byli celí vykulení co se děje. Petr jim to vše vysvětlil a pak se společně opili. Já jen smutně s Petříkem v bříšku koukala a upíjela minerálku a cpala se chlebičkama. Zapili jsme, že Petr má prima bráchu Pavla a že to tak musí zůstat celý život. Vánoce jsme prožili v kruhu rodinném, já dostala hodně dárků, byla jsem asi hodně hodná, ale Ježíšek i Petrovi nadělil co si přál jak říkal a to jsi ty. Ty jsi můj dárek na celý život a já dodala: jen aby si ho někdy nechtěl reklamovat a vrátit. Kdo by ho chtěl zpět? No to by jsi se divil! Oba jsme se tomu zasmáli. Na půlnoční jsme jeli do města. Ač mému stavu by spíš vyhovovala klidná vánoční pohoda hlas varhan na Štědrý den, náš kostel a spousta lidí, úžasná atmosféra, jednou za rok jsem si to zase musela užít. Na konci mše, kdy všichni sborem zpívali Narodil se Kristus pán se Petřík v mém bříšku krásně vlnil, až mi to na rtech vyloudilo krásný úsměv, kterého si všiml i Petr. Po mši jsme se sešli s kolegy u kostela. Letos poprvé nebude u nás posezení se svařáčkem. S Petrem odjíždíme zpět do našeho nového domova. Všichni mi neopomněli popřát ať mi to vše dobře dopadne a ať jsme zdraví a šťastní. Užívali jsme si klidu vánoc s taškou sbalenou k porodu. Nikdy nevíš, kdy to přijde, říkala Petrova

maminka. Oba jsme se těšili na příchod miminka a já už jsem si přála, abych to měla za sebou. To jsem však ještě ani netušila, co se hrozného stane. Překulil se starý rok a znovu začal všední čas. Petr měl ve firmě hodně práce, jako firma se dohodla s firmou Vojty, že do všech jeho poboček se bude vyrábět stejný nábytek, na přípravě strávili všichni tři majitelé hodně času, ale bude to moc hezké, jen je před nimi ještě hodně práce. Taky Vojta byl spokojen s cenou a ví, že Petr i Pavel dbají na kvalitu a desing. Byla jsem se ve firmě podívat a fakt, vzorek jedné pobočky do Německa byl fakt na úrovni. Jen jsem ještě požádala svoji kamarádku, která se živí desingem, aby se na nové pobočce ujala práce. Je velice nápaditá a šikovná. Podle toho, jak jí to půjde, tak dostane zařídit ty pobočky všechny. Byla mi vděčná, ale myslím, že obě strany budou spokojené a to je účel. Blížil se 10. leden několik dní už mi tak trochu nebylo moc dobře. Jela jsem na kontrolu, ale Pepa říkal, že je vše OK. Ve středu ráno jsem se vzbudila a bylo mi opravdu mizerně, dala jsem sprchu, šla si uvařit čaj a najednou, odtekla mi plodová voda. Trochu jsem zmatkovala, ale stačila jsem ještě utřít podlahu, abych se nesmekla a pak mi začalo být na omdlení. Volala jsem Petrovi, ale nebral mobil. Byla jsem značně nervózní. Zkusila jsem Pavla, ten mi mobil hned zvedl, že má Petr nějaké důležité jednání. Pavle, je mi zle, odtekla mi voda, je mi na omdlení, Pepa pro mě posílá rychlou. Tak to prosím řekni Petrovi ať dorazí. To už zvonila rychlá. Naložili mně a uháněli. Poslední chvíle před porodem. V nemocnici už čekal Pepa. Tak jdeme Ali na to, neboj, bude to OK. Ale Petřík je velký nějak se vrtí, má velkou váhu, uděláme císaře. Mám tě na něj připravenou, tak jdeme na to. Potom už

si nic nepamatuji. Mezi tím dorazil i Petr, omluvil se z jednání, všichni měli pochopení a popřáli mu hodně štěstí. Domluví to zítra, přeci je čas a porod dítěte je přednější. Seděl na chodbě, ale nevěděl, že za dveřmi porodního sálu se právě odehrává drama. Petřík už byl na světě, jen já jsem se odporoučela bez varování někam na druhý břeh. Bylo to sice jen na chvíli, ale bylo. Nikdo nevěděl, proč mi tělo vypovědělo službu. Pepa byl úplně mimo sebe, později přiznal, že za celý život se mu toto nestalo a měl opravdu hrozný strach. Defibrilátor ale zafungoval dobře a já jsem zase byla mezi svými. Nevím, co se dělo, jen si pamatuji, že jsem někde strašně křičela, kde je miminko a kde je Petr. Odpověď žádná a to už jsem se probírala a mluvil na mně Pepa. Jsem rád, že jsi zase tu, kam jsi nám chtěla utéci? Petr se přiznal, že něco slyšel z porodního sálu a myslel, že se z toho zblázní. Sestra ho uklidňovala, že to dobře dopadne a měla pravdu. Přinesla mu ukázat prvorozeného syna Petříka, vážil 5,05kg a 55 cm. Byl velký, měl krásné hnědé oči po tátovi a hnědé husté vlásky. Petr se rozbrečel. Pepa mu dal nějaký prášek na uklidnění a vzal ho do své pracovny, aby usnul. Jen mně ještě chtěl alespoň na chvíli vidět. Pustili ho na JIP. Byl tam chvíli, prý mně držel za ruku, hladil a brečel jako malý kluk. Zkrátka byl na zhroucení. Vyspal se až do rána u Pepi v pracovně. Pavel a rodina byli bez sebe, nevěděli co se děje, Petr nebral mobil a informace o pani Marešové mohl podat jen primář. Ten ale nikomu nic nechtěl po telefonu říci až druhý den osobně. Ráno se Petr vzbudil, zavolal Pavla, aby pro něj přijel do nemocnice. Pavel jel okamžitě, byl celý nesvůj, když uviděl zdrceného Petra, nemohl ani mluvit, hlavou mu proběhly snad

všechny možné katastrofy. Naštěstí, vzal Petra a jeli k nám domů. Petr mu vše líčil. Pavel prý seděl v křesle a klepal se strachy, ale na druhé straně byl rád, že to dobře dopadlo. Vysprchoval, převlíknul a jel sdělit rodičům, že mají vnuka Petříka a že už jsem mimo nebezpečí. Ti jen plakali, jsou staří a na jejich psychiku toho bylo až dost. Já jsem si klidně spala skoro až do večera. Když jsem se probudila, chtěla jsem vidět Petříka a mít ho alespoň chvílku u sebe. Přivezli mi ho, za chvíli dorazil Petr a Pepa povolil, že u mě může být jak dlouho bude chtít. Nechtěl odjet, ale jinak to nešlo, byla jsem ještě slabá a unavená, chtělo se mi spát, odjel hodně pozdě a pak ještě několikrát volal. Stýskalo se jemu i mně. Čtvrtý den po porodu se po zaťukání otevřely dveře a do místnosti vešlo sedm strážců zákona, moji kolegové. Každý s kytkou v ruce mi přišli popřát k Petříkovi. Usadili se kde se dalo, povídali jsme si a bylo to milé, nezapomněli. Přeci jen jsme řadu let partáky v míru nebo i nebezpečí a vzájemně jsme si kryli záda, což se cení na celý život. Odešli, až když do dveří vstoupil můj manžel, ne že by se báli, ale prostě nastal čas. Tolik chlapů tě přijde navštívit, to mně se nemůže stát, aby ke mně přišlo tolik ženských. No to se opovaž říkám, jsi přeci jenom můj. Oba jsme se zasmáli. Už je ti lépe když máš zase úsměv na rtech co ?pravil Petr, ale jo, už to nějak snad půjde k lepšímu.

Za týden po všech vyšetřeních mně pustil Pepa domů. Šetři se, starej se jen o Petříka a ostatní ti musí pomoci, než se dáš dohromady. Moc jsem se domů těšila, doma je zkrátka doma. Petr pro nás přijel, přivezl nádhernou kytici růžových růží. Hladil mně a líbal a říkal, jak

je šťastný, že jsme v pořádku a všichni pospolu. Domů jsme dorazili dobře, cestou jsme zazvonili na rodiče a ty jen na malou chvilku za oknem auta viděli svého vnuka Petříka a pozdravili se se mnou. Maminka plakala dojetím. Ten je ti neuvěřitelně podobný Petře, měla pravdu, bylo to až neskutečné. Řekla jsem jí, že jen co se trochu dám dohromady, že přijdou na oběd na celé odpoledne. Doma už byla pohoda. Petřík byl hodný a my jsme měli chvilky pro sebe. Petr byl se mnou doma jak to šlo, ve firmě měli hodně práce a já ho nechtěla ještě zatěžovat svými problémy. Jezdil s Petříkem na procházku, já chodila jen na chvilku, byla jsem moc unavená. Doma mi pomáhal jak mohl, rovněž i švagrová Marta pomohla s Pavlem. Díky jejich pomoci jsem se zlepšovala. Bylo to fajn. Dny ubíhaly a já se lepšila a lepšila. Rozhodla jsem, že pozveme rodinu na oběd a že posedíme, podívají se na Petříka a pokecáme si. Dorazili všichni v sobotu před polednem na kachnu, knedlík a zelí. Pochutnali si. Po obědě si všichni, zase až na mně, nalili slivovičku jako přípitek na zdraví a štěstí Petříka a moje. Petr oznámil všem svoje rozhodnutí, že daruje třetinu svého domu mně a třetinu domu Petříkovi. Nejsem Petře nevděčná a ty to víš, ale nejsem ráda, že jsi to tak udělal, už jsme o tom několikrát mluvili a já s tím nesouhlasila. Je to tvůj majetek já se na něm nijak nepodílela. Petr odvětil: Miluju vás oba, jste moji nejmilejší a můj majetek bude i váš. Dobrá, řekla jsem, ale já před notářem podepíšu dodatek, pokud bychom se rozvedli, dobrovolně se vzdám bez nároků svého podílu. Chci, aby to tak bylo. Petr ač protestoval, ale nakonec po mém naléhání a s váháním souhlasil. Proč ne, slíbili jsme si, že přeci budeme spolu do konce života, tak to je jen

kus papíru. Tento krok ocenili všichni ostatní, jen si opakovaně potvrdili, že nejsem zlatokopka. Potom Petr otevřel velkou nízkou krabičku od klenotníka. Tam na bílém polstrování byly nádherné náušnice ve stejném tvaru čtyřlístku jako u zasnubního prstenu a velký přívěšek čtyřlístek opět s diamantem a silným řetízkem. To jsou šperky jako pro princeznu říkám, ano odvětil Petr, protože ty jsi tou mojí princeznou. Všechny patří tobě a daruji ti je jako dík za Petříka. Objal mě, líbal a oběma nám tekly slzy jako hrachy a nejen nám..... Do toho se zavrhl pokračovatel rodu malý Petřík Mareš. Šla jsem ho nakojit a potom jsem ho podala Petrovi, ať ho pochová, šel z ruky do ruky, malinko pokukoval po všech příbuzných a holky z něj byly bez sebe. Teto, budeme ho vozit, že nám ho půjčíš? No jistě, když budou hotové úkoly, ve škole dobré známky a manka dovolí, můžete chodit každý den. I maminka se přihlásila, zda jim půjčíme kočárek a s dědou budou vozit. Co říci, jen jim závidět, že se vnuka dožili v jejich věku, no i na to jsme oba s Petrem mysleli, že bychom si to také tak přáli, ale kdo ví, který den bude naším dnem posledním... A tak ubíhaly týdny, měsíce, roky, Petřík rostl, měli jsme z něj radost, s Petrem nás v novém domě neopouštěla láska, milování bylo pořád nádherné, bylo to naše koření života, povídali jsme si, firmě se dařilo, dočkali jsme se ještě holčičky Alinky, kterou jsme si toužebně přáli, ale pořád jsme se obávali, abych to zdravodně zvládla, vše ale dobře dopadlo. Žili jsme krásný, pohodový život, byli jsme šťastni a ostatní s námi